

Sygn. akt V GC 514/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu - V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Stella Czołgowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Kaczanowska

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2021 roku na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. T. - Zespołu Szkół nr (...) im. Prof. S. B. w T.**

przeciwko **J. C.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Gminy M. T. – Zespołu Szkół nr (...) im. Prof. S. B. w T. na rzecz pozwanego J. C. kwotę 1.817 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt V GC 514/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 maja 2021 r. wydanego w sprawie V GC 514/19

Powód Gmina M. T. – Zespół Szkół nr (...) im. prof. S. B. domagał się od pozwanego J. C. kwoty 8.851,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w pozwie kwot i dat. Powód wskazał, że strony związane były umową dzierżawy pomieszczeń, na podstawie której pozwany zobowiązany był do wnoszenia opłat za energię ciepłą. Pozwany nie zapłacił należności z tego tytułu wskazanych na trzech fakturach VAT.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 stycznia 2019 r. Referendarz Sądowy uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany złożył skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, że powód nieprawidłowo naliczył opłaty, co przełożyło się na zawyżenie należności o 3.876,88 zł. Ponadto podniósł, że złożył oświadczenie o potrąceniu, w wyniku którego roszczenie powoda wygasło.

Sąd ustalił co następuje:

Powód na mocy umowy z dnia 4 stycznia 2010 r. wydzierżawił pozwanemu pomieszczenia kompleksu gastronomicznego o powierzchni 1.123,63 m².

Począwszy od 1 kwietnia 2014 r. pozwany zobowiązany był do płacenia na rzecz powoda kosztów ciepłej wody i ogrzewania wg odczytu liczników.

Dowody: umowa dzierżawy wraz z aneksem, k. 8-13

Powód wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

1. nr (...) z dnia 31 sierpnia 2015 r. na kwotę 3.547,15 zł brutto z tytułu refundacji kosztów energii cieplnej za sierpień 2015 r.,
2. nr (...) z dnia 30 września 2015 r. na kwotę 2.138,11 zł brutto z tytułu refundacji kosztów energii cieplnej za wrzesień 2015 r.,
3. nr (...) z dnia 29 października 2015 r. na kwotę 3.166,06 zł brutto z tytułu refundacji kosztów energii cieplnej za październik 2015 r.

Dowody: faktury VAT, k. 14-16

Pozwany pismem z dnia 18 czerwca 2015 roku wypowiedział umowę dzierżawy.

B ezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy dzierżawy – k. 147 akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku); uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 roku – k. 729-734v akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku)

Pismem z dnia 26 listopada 2015 r. pozwany wezwał powoda do rozliczenia nakładów i ulepszeń, które określił na kwotę 808.072,85 zł brutto (po amortyzacji). Pismo doręczono powodowi 30 listopada 2015 r.

W piśmie z dnia 8 lutego 2016 r. Dyrektor Wydziału (...) Urzędu Miasta T. przedstawiła Dyrektorowi Zespołu Szkół nr (...) w T. propozycję rozliczenia wzajemnych zobowiązań finansowych z pozwanym. Wskazano, że rozliczenie uwzględnia zadłużenie pozwanego względem Zespołu Szkół nr (...), Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w T. oraz Wydziału Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miasta T.. Łączną wysokość zadłużenia pozwanego względem Gminy M. T. określono na kwotę 489.688,95 zł.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2016 r., które wpłynęło do powoda w dniu 24 sierpnia 2016 r., pozwany oświadczył, że dokonuje kompensaty swoich zobowiązań w łącznej wysokości 451.760,07 zł – wynikających m.in. z nieuregulowanych opłat za ogrzewanie pomieszczeń dzierżawionych w kompleksie Zespołu Szkół nr (...) w T. na łączną kwotę 78.785,01 zł – z jego należnościami w wysokości 839.737,05 zł, na które składały się należność zasądzona w sprawie V GC 527/14 (26.711,20 zł), koszty procesu zasądzone w sprawach V GC 527/14 i VI Ga 85/15 (4.953 zł) oraz niezamortyzowane nakłady na remont kompleksu gastronomicznego (808.072,85 zł).

Dowody: pismo Dyrektora Wydziału (...), k. 135-136; wezwanie wraz z wyliczeniem, k. 158-159 akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku); oświadczenie o potrąceniu, k. 137-137v (także 154-155 akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku)).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 roku wydanym w sprawie V AGa 54/19 zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu wydany w sprawie o sygnaturze akt V GC 60/17 i zasądzone od Gminy M. T. na rzecz J. C. kwotę 734.402,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty. Postępowanie dotyczyło poniesionych przez J. C. nakładów i ulepszeń w części nieamortyzowanej na rzecz przedmiotu umowy dzierżawy z dnia 4 stycznia 2010 roku oraz obowiązku ich zwrotu przez Gminę M. T. na rzecz J. C. z uwagi na rozwiązanie umowy z winy wydzierżawiającego (na podstawie § 3 ust. 5 przedmiotowej umowy).

Od powyższego wyroku Gmina M. T. wniosła skargę kasacyjną, której przyjęcia do rozpoznania Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 listopada 2020 roku odmówił.

Dowody: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 roku – k. 707-707v akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku); uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 roku – k. 729-734v akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa

54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku); postanowienie SN z dnia 5 listopada 2020 r. – k. 794 akt sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku)

Pismem z dnia 18 marca 2021 r., które doręczono pozwanemu w dniu 1 kwietnia 2021 r. powód zgłosił potrącenie z zasądzonej na rzecz pozwanego sumy 734.402,14 zł wyspecyfikowanych wymagalnych należności cywilnoprawnych powoda o łącznej wysokości 720.116,44 zł.

Dowody: pismo z 18.3.2021 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 139-152.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w całości wynikał z załączonej do akt dokumentacji oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu, tj. V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, a także powziętych w tej sprawie ustaleń Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Wyrok, który zapadł w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku, jest prawomocny.

Wskazać należy, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był w przeważającej części przedmiotem sporu. Strony pozostawały zgodne co do tego, że w miesiącach od sierpnia do października 2015 r. wiązała je umowa dzierżawy, a pozwany zobowiązany był do uiszczania na rzecz powoda opłat z tytułu kosztów energii cieplnej. Spór dotyczył jedynie obowiązku zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany twierdził bowiem, że została ona zawyżona, a ponadto podnosił, że roszczenie powoda wygasło wskutek dokonanego przez pozwanego potrącenia. Powód twierdził jednak, że oświadczenie o potrąceniu było bezpodstawne i niekonkretne i nie wskazywało poszczególnych tytułów potrącenia. Zdaniem powoda pozwany winien był wskazać konkretnie jaką kwotę z jaką należnością potrąca.

Przechodząc do rozważań prawnych, należało wskazać po pierwsze, że zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Jeden z aspektów mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 365 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyr. SN z 11.2.2014 r., I UK 329/13, L.). Ponadto z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi do prekluzji materiału faktycznego sprawy, w której wyrok został wydany. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wpływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona ich skutecznie nie podniosła lub nie przytoczyła, a w związku z tym nawet nie zostały spożytkowane przez sąd przy wydaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej. Skutek ten jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę zaniechania przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów (tak wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2012 roku, VCSK 541/11, baza LEX nr 1276235). Oznacza to tyle, że strony po wydaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 roku w sprawie o sygn. akt V AGa 54/19 nie mogą domagać się ustalenia, że pozwanemu nie przysługuje roszczenie z tytułu poczynionych nakładów i ulepszeń na przedmiot dzierżawy w zasądzonej wysokości.

W pierwszej kolejności Sąd ocenił podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia jako najdalej idący. Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Potrącenie może być zatem skutecznie dokonane, jeżeli

łącznie spełnione są następujące przesłanki: wierzytelności istnieją i są wzajemne i jednorodnjajowe; wierzytelność przedstawiana do potrącenia (aktywna) jest wymagalna; wierzytelność potrącana (pasywna) jest zaskarżalna. Ziszczenie się omówionych wyżej przesłanek ma ten skutek, że wierzyciel uzyskuje możliwość potrącenia (powstaje stan potrącalności). Może je zrealizować przez złożenie oświadczenia woli o charakterze prawokształtującym (tak: art. 498 k.c. red. Osajda 2017, wyd. 16/R. Morek [w:] Kodeks cywilny. Komentarz red. dr hab. Konrad Osajda). Nie jest przy tym koniecznym warunkiem skuteczności odnośnego oświadczenia oznaczenie wysokości potrącanej wierzytelności lub szczegółowe przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających jej powstanie. Obie wierzytelności winny jednak zostać określone w sposób pozwalający na ich skonkretyzowanie. Zarzut potrącenia może być rozumiany w dwojaki sposób: jako czynność procesowa, gdy dłużnik powołuje się na oświadczenie, które złożył przed zawisłością sporu lub czynność materialnoprawna, gdy potrącenia dokonuje w trakcie toczącego się postępowania. W obu przypadkach wykazanie przesłanek warunkujących dokonanie potrącenia obciąża stronę, która się na ten fakt powołuje (por. orzeczenie SN z 16 listopada 1998 r., I CKN 892/97, niepubl.).

Co do zasadności i wysokości wierzytelności pozwanego z tytułu poczynionych nakładów i ulepszeń wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Gdańsku uznając, że pozwanemu przysługuje wierzytelność w wysokości 734.402,14 zł. Wierzytelność ta stała się wymagalna z dniem 1 grudnia 2015 roku, co było również było przedmiotem ustaleń Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Oświadczenie o potrąceniu zostało złożone i doręczone powodowi w dniu 24 sierpnia 2016 roku. Treść złożonego oświadczenia o potrąceniu pozwalała na skonkretyzowanie obu wierzytelności. Pozwany wskazał, że dokonuje kompensaty jego zobowiązań na łączną kwotę 451.760,07 zł przysługujących Gminie M. T., w tym wynikających z nieuregulowanych opłat za ogrzewanie pomieszczeń dzierżawionych w kompleksie Zespołu Szkół nr (...) w T. na łączną kwotę 78.785,01 zł z należnościami przysługującymi pozwanemu na łączną kwotę 839.737,05 zł wynikającymi między innymi z niezamortyzowanych nakładów na remont kompleksu gastronomicznego Zespołu Szkół nr (...) w T. w łącznej wysokości 808.072,85 zł. Warto więc zauważyć, że powód w niniejszej sprawie dochodził z tytułu opłat za ogrzewanie jedynie kwoty 8.851,32 zł, która mieści się w ogólnej sumie tych kosztów, jaką powód objął kompensatą (78.785,01 zł). W kwocie tej niewątpliwie zawierały się należności powoda z trzech spornych faktur, bowiem były już one wymagalne w chwili złożenia oświadczenia o kompensacie, a miało ono charakter końcowego rozliczenia zobowiązań z tytułu umowy dzierżawy i obejmowało całość kosztów ogrzewania.

Powód twierdził co prawda, że zaległości z tytułu ogrzewania były wyższe niż kwota 78.785,01 zł. Trzeba jednak zaznaczyć, że z materiału dowodowego (w szczególności dokumentów w aktach sprawy VI GC 60/17 Sądu Okręgowego w Toruniu (V AGa 54/19 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku) wynika, iż to powód konsekwentnie zawyżał wysokość opłat z tego tytułu, czyniąc to nadal mimo prawomocnych wyroków sądowych, wytykających mu błędną interpretację umowy – o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia. Powód nie wykazał, by oświadczenie pozwanego o potrąceniu pomijało część jego zobowiązań z tytułu kosztów ogrzewania. Nie sposób także zgodzić się z powodem, który podniósł, że oświadczenie o potrąceniu złożone przez pozwanego nie było dostatecznie konkretne. Wskazać należy, że przy zgłoszeniu do potrącenia kilku wierzytelności w sytuacji posiadania kilku długów nie jest wymagane do skuteczności potrącenia wskazanie, w jaki sposób powinny być one względem siebie potrącone, a więc nie jest konieczne szczegółowe przyporządkowanie określonej wierzytelności konkretnemu długowi. Jeżeli składający oświadczenie o potrąceniu ma kilka długów może, ale nie jest obowiązany, wskazać, który z nich chce spłacić w wyniku potrącenia. Jeżeli tego nie uczynił, zgodnie z art. 503 k.c. odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy art. 451 k.c. o sposobie zaliczania zapłaty. Jednakże nie ulega wątpliwości, że art. 451 k.c. ma odpowiednie zastosowanie tylko w sytuacji, gdy świadczenie dłużnika, a więc w przypadku potrącenia, jego wierzytelność, jest niższa od sumy jego długów. Jeżeli natomiast suma jego długów jest niższa lub równa jednej lub sumie kilku jego wierzytelności zgłoszonych do potrącenia, przepisy art. 451 k.c. w ogóle nie znajdują zastosowania, gdyż wierzytelności zgłoszone do potrącenia pozwalają na spłatę wszystkich długów potrącającego i problem zaliczenia zapłaty na długi w ogóle nie powstaje (zob. postanowienie SN z 20.02.2013 r., III CZP 106/12, LEX nr 1308125; wyrok SN z 8.06.2017 r., V CSK 585/16, LEX nr 2334905). Trzeba podkreślić, że taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. W momencie złożenia oświadczenia o potrąceniu z dnia 22 sierpnia 2016 r. łączna wartość wierzytelności pozwanego znacznie przekraczała sumę jego długów. Nie było więc konieczne, by pozwany wskazywał, które długi chce umorzyć swoim oświadczeniem, gdyż obejmowało ono całość jego zadłużenia. Trzeba przecież podkreślić, że również powód w piśmie

z dnia 8 lutego 2016 r. określił łączną zaległość pozwanego wobec Gminy M. T. na kwotę znacznie niższą (489.688,95 zł) od jego wierzytelności – określonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na kwotę 734.402,14 zł i to tylko w zakresie niezamortyzowanych nakładów i ulepszeń.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że wierzytelność powoda objęta niniejszym powództwem nie istniała w dniu wniesienia pozwu, bowiem została ona w całości umorzona wobec otrzymania przez niego oświadczenia o potrąceniu, tj. w dniu 24 sierpnia 2016 roku. Skoro więc roszczenie dochodzone niniejszym pozwem mieściło się w całości w potrącanej przez pozwanego wierzytelności powoda, to nie było potrzeby szczegółowego roztrząsania kwestii prawidłowości naliczenia przez powoda opłat za energię ciepłą. Na marginesie jednak warto wskazać, że Sąd Apelacyjny ustalił, iż powód faktycznie naliczał zawyżone opłaty z tego tytułu i czynił to nadal pomimo prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Toruniu i Sądu Okręgowego w Toruniu, w których ustalono, że praktyka ta jest nieprawidłowa. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, prawomocnym wyrokiem z dnia 13 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie o sygn. akt V GC 527/14 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 26.711,20 zł jako nienależne świadczenie z tytułu opłat za energię ciepłą za powierzchnię przekraczającą ustaloną w umowie 631,42 m². Wypada więc zwrócić uwagę, że w pozwie wniesionym w niniejszej sprawie powód ponownie twierdził, iż opłaty należą się „co do całej dzierżawionej powierzchni”, którą określił na 1.123,63 m². Chociaż więc przedstawione przez powoda faktury nie precyzowały jakiej powierzchni dotyczą wskazane w nich należności, było prawdopodobne, że pozwany słusznie zarzucał powodowi zawyżenie roszczenia.

Jeśli chodzi o podniesiony przez powoda przed samym zamknięciem rozprawy zarzut przeciwpotrącenia, to mógłby on zostać uznany za skutecznie podniesiony jedynie w wypadku ustalenia, że nie doszło do potrącenia na podstawie wcześniejszego oświadczenia pozwanego. Z punktu widzenia skuteczności przeciwpotrącenia, w przypadku, w którym wszystkie wierzytelności stron rzeczywiście istniały i były zdadne do potrącenia kluczowa jest relacja czasowa pomiędzy oświadczeniem o potrąceniu pozwanego i powoda. Skoro bowiem do potrącenia dochodzi z chwilą złożenia oświadczenia o potrąceniu, a więc jego dotarcia do adresata, w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią, zaś jego skutkiem jest umorzenie obu wierzytelności do wysokości niższej z nich, to w sytuacji dwóch kolejnych oświadczeń mających za przedmiot trzy wierzytelności zdadne do potrącenia, w układzie, w którym jedna z ww. trzech wierzytelności jest przedmiotem obu oświadczeń (np. najpierw jako wierzytelność przedstawiana do potrącenia przez pozwanego, a następnie wierzytelność potrącana przez powoda), oświadczenie złożone później nie będzie mogło wywołać skutku, w zakresie, w którym ze względu na skutki pierwszego potrącenia było ono częściowo bezprzedmiotowe (brak jednej z wierzytelności zdatnych do potrącenia w wyniku jej umorzenia w ramach potrącenia zrealizowanego wcześniej) (zob. A. Olaś, Zarzut potrącenia w procesie cywilnym, Warszawa 2021). Skoro pierwsza wierzytelność została już raz umorzona przez potrącenie z drugą wierzytelnością, a więc przestała istnieć, to nie może być już ona po raz wtóry umorzona, przez potrącenie z trzecią wierzytelnością, albowiem przedmiotem potrącenia mogą być tylko wierzytelności istniejące i wymagalne (zob. B. A., Czy w razie gdy pozwany w toku sprawy przedstawił do potrącenia z wierzytelnością dochodzoną pozwem swą wierzytelność wzajemną, powód z kolei może przedstawić do potrącenia z wierzytelności wzajemnej swą inną wierzytelność względem pozwanego? [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Zbiór aktualnych pytań prawnych rozstrzygniętych przez komitet redakcyjny (...), red. J.J. L., W. Ś., Ł. 1949). Sąd nie miał wątpliwości, że potrącenie zostało przez pozwanego dokonane skutecznie w 2016 r., w wyniku czego umorzeniu uległy w części wierzytelności pozwanego zgłoszone wówczas do potrącenia – a co ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy – w całości umorzono wierzytelność powoda objętą niniejszym pozwem. Późniejsze oświadczenie powoda z 2021 r. nie mogło zniweczyć tego skutku. Ponadto było ono z pewnością częściowo bezprzedmiotowe, bowiem znaczna część wierzytelności potrącanych oraz wierzytelności, z której powód chciał dokonać potrącenia, nie istniała już w momencie złożenia oświadczenia z 18 marca 2021 r.

Mając na uwadze powyższe należało powództwo oddalić w całości na podstawie art. 498 § 2 k.c. jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do

celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę pozwaną należała kwota 1.800 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tekst jedn. z dnia 3 stycznia 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda, pełnomocnikowi pozwanego
3. Akta z wpływem lub po upływie 20 dni od doręczenia wraz z z.p.o.

T., 31 maja 2021 roku

Sędzia Stella Czołgowska